

Hallo Lieve Hare Majesteit de Koningin Beatrix,

Bij deze een bericht van eigen bodem. Deze kroket is voor u, beste koningin, een kleinigheid uit uw kleine landje. Ik vraag me af of u deze wel eens eet. Misschien is het lastig is voor u om naar een snackbar te gaan. Zo één met van die vettige witte tegeltjes en dikke lucht, met een kroeg er aan vast en een willekeurige misplaatste radiozender met elektronische muziek.

Bij mij om de hoek heb je een hele fijne snackbar, die heet 'de Koning' : Een zeer goede naam, bent u vast wel met me eens. De mannen die er werken zijn ook koningen. Goeie snorren en krakend wit kokshemd met een dubbele rij knopen. Samen maken ze als één koning met vier armen alles klaar. Het ene hoofd neemt alle bestellingen aan en legt alle zakjes klaar, het andere hoofd luistert mee en gooit alles in het vet. Er wordt niet gepraat achter de toonbank. Voor de toonbank staan wat barkrukken waar groepjes mensen zitten. Buren en Familie van elkaar. Wijkgenoten. Daar worden bestellingen gedaan van '6 friet met, en drie speciaal, 5 frikadellen, waarvan 3 speciaal en 2 met curry, 1 kroket en 2 shashlik, 1 gehaktbal met ui, en 12 saté'. De ene snor geeft een knikje en terwijl hij de bakjes neerzet, gooit de ander de friet er in.

Een rij van 6 etende ruggen, 12 ellebogen op de bar. Terwijl de snor de bakjes nog klaar zet komt er weer zo'n bestelling binnen... 8 friet, twee met, 2 speciaal, vier sate, 3 frikandellen, 5 kroketten, 2 gehaktballen. Dat eet je niet alleen. Hij gooit nog drie scheppen friet in het vet . Mooi dat de mensen nog samen eten. 'Hier opeten of meenemen?' "Hier" zeg ik. Dat betekent een metalen vork erbij.

Tot ziens!

Daan de Boer